

които щѣха да ги придружаватъ и пазятъ до Драчъ. Едри и мургави конници, съ зелени копия и медни щитове, заострени къмъ долния край. Тълпата почна нетърпеливо да се движи. Отъ къмъ двора на архиепископския домъ настана оживено разтичане на дякони и прислужници. Зачу се смѣтенъ шумъ отъ много гласове. Всички се дигнаха на прѣсти, прострѣха вратъ. Всѣки искаше да види и да чуе.

Върху прага на портата се яви високата суха осанка на архиепископа. Облѣченъ въ черно расо, съ тъмна калугерска шапка. Бледото му лице изглеждаше още помършаво и изпито. Но стѣпките му бѣха твърди и решителни. Той дигна сухата си рѣжка и благослови три пѣти тълпата, която колѣнчи. Следъ това се качи въ първата кочия, заедно съ пресвитеръ Константинъ и коместибулярий Сергий. Царъ Калоянъ се приближи, говори му дълго нѣщо съ развълнуванъ гласъ, следъ това сведе бързо глава и за последенъ пѣтъ цѣлуна старческата дѣсница. Тогава тълпата се спусна и обгради кочията. Деца подаваха китки трендафилъ, жени се кръстѣха и молѣха за благословъ. Нѣкои плачеха. Кочиите бавно трѣгнаха надолу по тѣсния каменистъ пѣтъ, придружени отъ множество народъ, който отиде да изпрати светия старецъ чакъ извънъ градските порти.

Въ дѣсната страна на расото си, Василий носѣше зашити две писма. Едното златопечатно слово отъ царя и друго отъ държавния логотетъ князь Белота.

Калоянъ пишеше следното:

„Калоянъ, царъ на българитѣ, до светейшия Господинъ, патриархъ на християнската вѣра отъ изтокъ чакъ до западъ, папа римски. Азъ ти пращамъ писмо, като се радвамъ, ако моятъ пратеникъ те намѣри здравъ и веселъ заедно съ всички, които сж съ тебе, и съ всички роднини и приятели твои. Азъ съмъ здравъ съ помощта на Господа и блажената Дева, и по молитвите на св. св. апостоли Петъръ и Павелъ и по твоите свети молитви. Азъ, Калоянъ, царъ на българитѣ, виждамъ, че ти имашъ власть отъ Бога да свързвашъ и развързвашъ, както е